

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 2. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: [https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817\\_309A-txt-shoot-idm788/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm788/facsimile.pdf) (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Den samme hellige Bog som lærer os, hvorledes vi skulle leve paa Jordens, for at være Guds værbehalige, og komme til ham efter Døden. Bibelen, giver os ogsaa en ligesaadan som landsfærdig Underretning om hin aldsted. Moses, en hellig Mand, paa hvem Herrens Vand hvilede, har, for mere end 3000 Aar siden, samlet de gamle Sagn om Verdens Oprindelse og de første Mennesker, renset og udfyldt dem efter Guds Indskrivelse. Hølgenende er en Hovedsum af den hellige Fortælling.

I Begyndelsen var altting øde og tomt, indtil Guds Hand suverede hen over Afgrunden. Ved Herrens almægtige Ord stables Lyset, Himmeln udspændtes og paa den fælles Solen til at lyse om Dagen og Maanen med Stjernerne til at skinne om Natten. Vandene fuldtes af deres Grundstoffer, og det Torre løftede sig. Af Jordens opvorte Gras og Træer og Uter i mangfoldig Skikkelse; Haver fulle sine Hjelte og Eufen de flyvende Engle; Jordens opfoldsies af krybende og firesiddede Dyr, og alt Levende fuldtes af Eva til, at forplantte sin Art i forunderlige Maader. Allersidst paa den fjerde Dag blev Mennesket stabet i Guds Billedet: en Mand, Adam, og en Kvinde, Eva, og dem blev givet Herredomme over alt det Levende og Bielste. Herren havde beredet Mennesket en Have i Østen, som kaldtes Eden og siden Paradiis; der levede de i reelt aandeligt Samfund med Gud, i Ustyrlighed og Fred med sig selv, samt

med Alt, hvad der omringede dem. Gud havde forbudt dem at rose Kundstabstræet paa Godt og Ondt, men af den gamle Slanges lode dedsig forføre til Hormod, de vilde have en Kundstab hvorved de kunne blive deres Skabers Bige, og overtraadte hans Bud. Nu havde de tabt deres Ustyrlighed, de var i Strid med Gud, sig selv og de udvortes Ting. Misommeligt Arbejd, Smerte og Død blev deres Lot. Adam og Eva aabede Bort i deres Eignelse, Kain og Abel var de aldst, og hvor forderet Menneskets Sindeslag var blevet, viste sig, da Kain dræbte sin Broder, hvis Øsser Gud havde optaget naadigere, forbi det frembrætes med et troende Hjerte. Gud stænkede Adam en Son i Abels Sted, som kaldtes Seth, hvis Esterkommere vebblede en tidlang, ligesom Abel, at drive et uskyldigt Hjælpervær, og holde sig nær til Gud i Sind og Idret, hvorfør de ogsaa kaldtes Guds Børn. Kains Esterkommere lignede denne deres Stamfader, de ringeagtede Gud og hans Bud, og stræbte ene efter, at leve saa lystig paa Jordens, som muligt. De dykede Jordens, smeddede Malm og byggede Stader, og opfandt Strengelag og anden Kunst, men da Enhver kun gjorde hvad han lystede blev Jordens opfyldt med Bold og Utterslighed. Seths Esterkommere blandede sig efterhaanden med Kains og blevelte deltagende i deres Synder, saa at der til sidst kun fandtes een retsædig Mand af Seths Afløm, ved Navn Noah, og ved ham lod den



langmodige Gud den forbærerede. Slægt formane til Omvendelse og forlynde den Ødelæggelse, som ellers maatte komme over dem; men de forbærerede sig, og ginge trødsente deres Undergang imøde. En Syndstod overskyldede Jordens, og dræfmede alt Levende som fandtes deryaa; men sin Ziener Noah med hans Huus, og nogle af Dyrerne, havde Gud ufsikt; i det han oplyste ham til at bygge sig et stort Skib, som kaldtes Arken, hvor han opholdt sig, indtil Jorden igjen blev tor. I Forbindelse med den store Omvæltning Gloden havde foraarsaget paa Jorden, foregik nu ogsaa den Forordning med Menneskelivet, at isbedenfor det hidindtil havde udstrakt sig til henimod tusinde Aar, afkortedes det nu esterhaanden saa, at hundrede og nogle Aar blev den langste Levea alder.

Noah og hans Sonner: Noet, Sam og Kam blev af Gud benviste til Regnbuen, som et Segn paa, at Vandrene si tiere saaledes skulde forbære Jordens. Trøstige begyndte de derfor at dyrke den og anvende de Kunstsabrer, som hos dem havde gennemlevet Syndstoden; men alltsz rede i Noahs Dage misbrugte Endel af hans Etimend den gamle Verdens Kunsler til et formaestlig Verk, som er blevet saart navnkundigt. Paal Kaldcas frugtbare Sletter vilde de bygge en stor Stad og i samme opreise et Taarn, der kunde naae til Skerne. Denne Idraet robede med Vantroe og Hovmod en synlig Altzag ester

